

- забезпечення кращих умов для збереження контролю над компанією, зменшення розмивання пакету акцій первинних власників;
- підвищення загального статусу, кредитного рейтингу і престижу компанії, що забезпечує легше налагодження комерційних зв'язків.

До цих пір IPO було для української економіки явищем унікальним. Але, вже в найближчому майбутньому, сподіваються фінансисти – виведення акцій українських компаній на IPO стане чимось звичайним і природним. Найбільш привабливими галузями для проведення IPO стануть: фармацевтика, виробництво товарів повсякденного попиту, машинобудування, телекомунікації, виробництво добрив, банківська сфера.

Проаналізувавши всі недоліки та переваги IPO можна зробити висновки, що кожна компанія повинна прийти до висновку, чи варто їй обирати цей напрямок залучення коштів і чи спроможна вона вийти на міжнародний рівень. На даний момент лише для великих українських компаній IPO є досить перспективним методом залучення значних коштів. Також існує вагома перешкода з боку національного законодавства України, а також висока вартість послуг, пов'язаних з організацією процесу IPO. Але позитивним ефектом використання IPO буде загальне поліпшення макроекономічного становища, розвиток та інтернаціоналізація українського бізнесу.

1. Огляд IPO українських компаній з 2005 р. по серпень 2013 р.: [Електрон. ресурс]: звіт Price Waterhouse Coopers. – Режим доступу: <http://www.pwc.com/ua/ru/services/capital-markets/an-overview-of-ukrainian-ipos.html>

2. Ільченко-Сюйва Л. Ринок первинного публічного розміщення акцій: світовий досвід та українські реалії / Л. Ільченко-Сюйва // Суспільна політика та стратегічний менеджмент: журнал. – Київ, 2008. – № 1. – С. 36-44.

ПРОБЛЕМИ ПІДВИЩЕННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ДЕПРЕСИВНИХ РЕГІОНІВ УКРАЇНИ

Попенко О.В.

Науковий керівник – Дріль Н.В., асистент

На сьогоднішній день в умовах гострої економічної кризи одним із головних завдань для українських бізнесменів, підприємств та регіонів є підвищення конкурентоспроможності регіонів України та надання можливості депресивним територіям стабілізувати та покращити свій стан. Створення політично стабільної ситуації в країні та ефективно функціонуючої економіки можливі за умови ліквідації кризових явищ, подолання нерівномірності й усунення відсталості у розвитку окремих територій країни. Наявність значних диспропорцій у соціаль-

но-економічному розвитку регіонів ставить під загрозу темпи економічного зростання не лише окремого регіону, а й країни в цілому. На жаль, не всі регіони мають змогу мобілізувати свій потенціал та адаптуватися до складних економічних умов. Тому ця проблема є досить актуальною, в особливості, для країн, економіка яких переживає трансформаційну кризу.

Певні диспропорції в соціально-економічному розвитку регіонів притаманні будь-якій країні світу. С.М. Писаренко, проаналізувавши різні показники, пропонує чотири кластери областей України за особливостями конкурентоспроможності економіки. Місто Київ з найвищим рівнем конкурентоспроможності економіки і високим рівнем соціально-економічного розвитку та ефективності використання наявного потенціалу виступає першим кластером. Другий кластер (Луганська, Дніпропетровська, Донецька, Львівська, Одеська, Харківська області) характеризується високим рівнем конкурентних позицій, розвинутою інфраструктурою і значними потенційними перспективами соціально-економічного розвитку. Для третього кластеру (Запорізька, Київська, Полтавська, Вінницька області) характерними є високі потенційні можливості до швидкого зростання конкурентоспроможності. Області з низьким рівнем конкурентоспроможності (Волинська, Житомирська, Закарпатська, Івано-Франківська, Кіровоградська, Миколаївська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська) мають невисоку перспективність розвитку низький рівень перспективності розвитку бізнесу, низький рівень прибутків, тому потребують активної державної політики.

Враховуючи наукові дослідження з проблематики регіонального розвитку та утворення депресивних територій, основними причинами нерівномірності розвитку регіонів країни є корінна зміна господарських структур, низький рівень галузевої диверсифікації, високий рівень безробіття, бідності, несприятливі демографічні та екологічні тенденції, циклічність розвитку економіки, глобалізація.

Сьогодні глобалізація являє собою незворотний процес, який істотним чином змінює умови господарювання підприємств. Як наслідок виникають закономірні питання: чи здатні певні регіони конкурувати не лише всередині країни, а й за її межами, і що робити з депресивними територіями.

Диспропорції соціально-економічного розвитку територіальних систем, зокрема депресивних регіонів країни, потребують вдосконалення державної політики регіонального розвитку, яка має бути спрямована на вирішення наступних проблем: посилення конкурентних позицій територіальних громад завдяки вдосконаленню не лише еко-

номічної, а й соціокультурної інфраструктури, підвищення ефективності механізму перерозподілу ресурсів всередині країни; нарощування інноваційного потенціалу і розширення торговельних зв'язків між регіонами; створення позитивного іміджу регіону за допомогою регіонального маркетингу в рамках глобальної економічної системи та боротьби за міжнародні інвестиційні ресурси. Стратегічно важливим кроком є розроблення територіальної політики, спрямованої на розвиток регіонів саме останніх двох кластерів. Пріоритетними напрямками є розвиток морегосподарського комплексу, раціональне використання рекреаційних та водних ресурсів, впровадження ресурсозберігаючих технологій, освоєння енергетичних ресурсів шельфів Чорного моря, експортна орієнтація, екологічна безпека.

Усі регіони України повинні прискорити зростання і розвиток шляхом підвищення своєї конкурентоспроможності. Це має стати основним пріоритетом політики розвитку регіонів у найближчі роки, оскільки майбутнє України, підйом її економіки та культури, розвиток демократичних принципів організації суспільства безпосередньо залежить від потенціалу регіонів.

1. Петренко К.В. Соціальна відповідальність в умовах депресивності території в соціогуманітарній сфері / К.В. Петренко // Бізнес Інформ. – Харків, 2014. – № 6. – С. 48-52.

2. Кизим М.О. Дослідження міжрегіональних диспропорцій соціально-економічного розвитку в Україні / М.О. Кизим // Проблеми економіки: журнал. – Харків, 2011. – № 2. – С. 36-39.

СУЧАСНИЙ СТАН ІНВЕСТИЦІЙНОГО КЛІМАТУ В УКРАЇНІ

Крутько А.Д.

Науковий керівник – Дріль Н.В., асистент

Інвестиції є джерелом економічного розвитку країни, Україні необхідне значне підвищення рівня економіки та створення сприятливого інвестиційного клімату, вивчення цієї теми є актуальним на даний момент. Країна має потребу додаткового обсягу інвестиційного капіталу для стабілізації та зростання економіки, що є необхідною умовою залучення нашої держави до сучасних інтеграційних процесів та важливим фактором оздоровлення її господарської системи. У зв'язку з цим створення сприятливого інвестиційного клімату стає одним із ключових завдань для України.

Інвестиційний клімат – це узагальнена характеристика сукупності соціальних, економічних, організаційних, правових, політичних, соціокультурних передумов, що визначають привабливість і доцільність інвестування в ту чи іншу господарську систему [1].